1878. X. évfolyam. 210. szám. Kedd, október 29.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve
Egy évre 10 frt. Negyed évre 2 ft 50 kr.
Fél évre 5 „ Egyes szám — „ 5 „
Előfizetési pénz s minden közlemény: fő-piacz, VÉCSEY-ház, földszint a szerkesztőségbe bérmentve küldendők.
Előfizethetni helyben:
TELEGDI K. LAJOS és ifj. CSATHY KÁROLY könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél. Egyébütt a postahivatalok utján.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt“ közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
Öthasábos petitsorért 5 kr.
Nagyobb terjedelmü, mint szintén több izbeli hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért.
Bélyegdij: minden beigtatásért külön 30 kr.
„Nyilt-tér“-en megjelenő közlemény minden petit sora 15 kr.
Név- vagy bérmentetlenül beküldött kéziratok nem vétetnek tekintetbe. — Ugyszintén kéziratok nem adatnak vissza.

FELHIVÁS

Debreczen város t. polgáraihoz!

Városunknak megválasztott két országgyülési képviselője **Simonyi Ernő** és **Helfy Ignácz**, valamint a III-ik választókerületben pártunk által felléptetett képviselőjelölt **Dr. Bódogh Albert** a folyó év november hó **10-én**, azaz vasárnaphoz egy hétre, d. u. 3 órakor városunkba érkeznek.

Midőn ezt ezennel köztudomásra hozzuk, egyszersmind felkéretik a város összes polgársága, hogy országgyülési képviselőink és képviselőjelöltünk minél diszesebb fogadtatására közrehatni méltóztassék.

A debr. függetl. párt választmànya.

Debreczen, okt. 29.

(P.) Vádoltuk mindig ugy a külmint a belügyi politikát azért, mert soha nem nyilatkozott arra nézve, hogy az okkupátió meddig fog tartani. Andrássynak azért nem sikerült a portával megkötni az egyezséget, mert ez azt kivánta, hogy határoztassék meg világosan, meddig fog tartani a megszállás. De a külügyér ezt tenni vonakodott.

Ma már a Pretis miniszter ur szavai után tudjuk, hogy meddig fog tartani, mert hiszen ő mondá: „az occupátió csak addig tart, mig a rend helyreáll s a megszállás költségei megtéritetnek.“

Ha nem volna száz okunk, hogy e szerencsétlen vállalat felett a keserüség könyeit hullassuk, valóban kaczagni lehetne ez együgyü nyilatkozatra, — ha nem látnánk tisztán a kaland gyászos végét, tréfának vennénk e magyarázatot, mely könnyen az örökkévalóság eszméjét juttatja eszünkbe.

Hiszen a rendet — ugy mint osztrákosan szokás — csak helyre lehet állitani, — óh a halottak igen csendesen viselik magukat, — s ha minden két mértföldnyire egy-egy laktanyát épitünk s azt megrakjuk jó marku magyar fiukkal s milliók árán vett uchátiusokkal, talán sikerül elnyomni a feljajduló honfibánatot. Ha a zsandárvilág ott is teljes virágzásnak indul s a polizei direktió kiterjeszti áldásos szárnyait, ha minden tiz bosnyák számára egy-egy spiczlit állitunk, ki felügyel, hogy még álmában se merje emlegetni az a buta nép a szabadságot — óh akkor a rend és béke vissza fog térni oda, honnan a harcz vad zaja elriasztotta.

Nekünk élénk emlékezetünkben élnek még az ilyes jelenetek s ki merné tagadni, hogy a rend és béke ide is visszatért. Ólom és lőpor — no meg az akasztófa, igen alkalmas eszközök az örök béke proklamálására.

Hanem a mi a másik dolgot illeti, a költségek megtéritését, ez már aztán csakugyan bökkenő.

Hajlandók vagyunk hinni, hogy Pretis ur mókázott, mikor ezt mondta, mert hogy Bosnyákország minden szikláival egyetemben sem érne 200 millió forintot — és a még azután kidobandó milliókat soha nem tudná magából kiszoritani, azt, a kinek az isten gondolkozó eszet adott — tudhatja.

Egy elpusztitott feldult tartomány, melynek fele népessége kiölve, amugy is szegény gazdászati viszonyai felforgatva vannak, csak óriási erőmegfeszitéssel állithatja vissza az egyensulyt, mely a lenni és nem lenni kérdése között inog; évtizedek kellenek hozzá, mig csak a megélhetés niveaujára emelkedhetik az összetört nemzet, hogy azután mint élni megtudó, de szegény népcsalád vegetálhasson tovább.

Mikor fog tehát oda emelkedni e tartomány, hogy a temérdek millió hadi sarczot megfizethesse? hiszen előbb a vad — terméketlen vidékeket termővé, a földmivelést, ipart, kereskedelmet virágzóvá kell tenni s a közlekedési eszközöket ezen kor kivánalmaihoz képest egészen megujitani kell.

Évek hosszu sora fog elmulni addig, mig e tartományok csak odáig fognak emelkedni, hogy saját közigazgatásukra szükséges összeget előteremthessék, s ismét évek hosszu sora fog elmulni, mig beléletük annyira virágzásnak indul, hogy még a hadisarcz fedezésére félre is tehetnek valamit; s ha közbe az elégületlenség fel-felüti fejét, ha a nyakukon ülő idegent leakarják rázni s a harczi aczél ujra megvillan, — vége minden fáradozásnak s lehet elől kezdeni a czivilizátió nagy munkáját.

S ha mindezeket figyelembe veszszük, bizvást elmondhatjuk, hogy e szerencsétlen tartományok soha sem fogják megtérithetni az occupátió költségeit, — és soha sem fognak oda emelkedni, a hol a czivilizált nemzetek helyet foglalhatnak.

Igy tehát valamint a próféta igéje örök, ugy az okkupátió tartama is örök leend; — azaz addig tartó, mig a muszka látszólagos barátsága hátat nem fordit monarchiánknak, vagy pedig az eltaposottnak hitt török nemzet erejét végtusára össze nem szedi, hogy a kétségbeesés harczát vivja ellenünk.

Mi pedig jó magyarom, izzadjuk addig kifele a milliókat, lövessük halomra fiainkat — hiszen mindkettőből olyan sok van nekünk! Várjuk mig az örök béke országa elközelget, reméljünk jót, és ha csalódunk — hát kezdjük elől. —

Ez a jogunk még meg van.

Politikai hirek.

— **Az osztrák kormány**, a N. Fr. Presse hire szerint, már közelebb törvényjavaslatot fog előterjeszteni Spizzának az osztrák birodalom félhez, s a magyar kormány hasonló javaslatot Ada-Kalehnak Magyarországnak kebelezése iránt.

— **A függetlenségi-kör értekezletén** végleges elintéztetett az egyesülés kérdése. A párt közös körében megjelentek Irányi Dániel és társai, kik élénk éljenzéssel fogadtattak. A párt az egyesülés után erkölcsileg és erőben gyarapodva, most már hatékonyabban léphet fel.

Üdvözöljük a közjogi ellenzék derék tagjait, kik megértették a nagy idők jeleit, s e válságos pillanatokban felismerték az egyesülés nagy horderejét. Nincs már más reménye a kétség tengerén hánykódó Magyarország népének a függetlenségi párton kivül!

— **Földváry Mihálynak**, Pestmegye alispánjának, az egyetemi ifjuság bizalmi feliratot készül átnyujtani. Az okmányt 600-an irták alá.

— **Tisza Kálmán**, nem a selmeczi kerületet tartja meg, mint a lapok irták, hanem a sepsi-szent-györgyi kerületet, mert itt választották meg legelőször.

A közösügy.

(S. B.) Magyarországon nagy az elégületlenség, mivel egy semmivel sem indokolható boszniai hadjáratot akasztott a kormány a nemzet nyakába, s annak teljesitése végett harmadfélszázezer katonának erejét igénybevette; igénybezette pedig akkor, midőn a munkás kezekre itthon is nagy szükség lett volna.

Már ez is egy ok arra, hogy a nemzet elégületlen legyen.

Hátha még ehez hozzávesszük azon hitvány belpolitikát, melyet az idegen nemzetek rabszolgájává szegődött kormány folytat, mely nem igyekszik alapot épiteni, melyen egykor megállhasson a nemzet jólétében, hanem elpusztitja nemcsak a jövőbeli, hanem a jelen megélhetési alapot is.

Érzi ezt minden ember Magyarországon, látja azt az óriási sülyedést, mely a közösügyes korszakban évről-évre mutatkozik, s mégis követte, mert mindeddig nem látta be, hogy mily káros és hova vezet a személyimádás hitvány politikája.

A nemzet többsége a közösügyes politika talajára lépett, elhagyva azon dicső elvet, melyért halhatatlan őseink lankadatlanul viseltek háborut az erőszak ellenében, elhagyta azon félelem folytán, hogy majdan felharsannak Európa térein a harczi trombiták s az egyedül széthuzó elemekből álló Magyarország nem lesz képes megállani az erős viharban.

A kormányok is gondoskodtak, hogy a nemzet elől el ne oszoljék a kétes jövő homálya; festették előtte a jövőt, mely óriás vihart rejt méhében, s mely a lét harczára utalja a népeket.

Nos, hát előállott az a fenyegető korszak; sokkal gyorsabban bekövetkezett, mint gondolni lehetett volna. Oroszország elindult rablóhadjáratra; a kishitüek ekkor már szabadabban kezdtek lélegzeni, állitván, hogy most már bőven kárpótolva leszünk azon áldozatokért, melyeket a közösügyes korszak folytan viselnünk kellett.

Ez sem lett igaz; csalódás volt az egész, és ábránd.

Láthatta a nemzet, hiszen szemei előtt folytak le a világrenditő események: Ausztria szövetséget kötött Oroszországgal, s ennek következtében mi is szövetségesei voltunk az orosznak, tétlenül kellett néznünk, mint lobognak a sok ideig hazánk előcsarnokát képező Törökország falvai és városai, mint forgatja a hóditó csorda a lakosság szivében a kardot, mint buktak el egymásután a hős hadoszlopok a szörnyü viadalban, mint dőlt le a szabadság vára, s mint foglalja el a tért, az orosz czár serege!

Mi hasznát vettük a közösügynek? s mi az eredmény?

Az, hogy most a világ gunykaczaja közben Boszniában szolgálja hadseregünk az orosz érdekeket; az, hogy a mi általunk dédelgetett orosz ujabb hadjáratot indit Törökország ellen, s ezáltal világosan bebizonyitja, hogy nem a hazug ürügy, a keresztyének felszabaditása a czélja, hanem pusztitani a népeket, melyek gátolják, hogy az orosz czár legyen korlátlan ur a nagy Európában; az, hogy ha ma nem, holnap bizonyosan, nekünk is meg kell vivnunk a harczot Oroszországgal, melyet mint szövetségest szolgáltunk, s mely akarja, hogy a népjog eltörültessék, s helyét az orosz kancsuka és czivilizatió foglalja el.

Gyönyörü szép eredményeket értünk el a közösügy tizedik esztendejében. — Magunk boztuk magunkra a veszedelmet, mely ott áll már a küszöbön, s mig mi folytonosan a közösügynek zengedezünk dicsőséget, addig az alászása hazánk alapját.

Orosz szövetség, boszniai occupatió, a leghitványabb nemzetgazdászati politika, vagyonunk feláldozása idegenért, pénzünk elvonása közmüvelődési czéloktól, és egyéb hasznos intézményektől, háromszoros adófizetés, sorsunk feletti rendelkezés átadása: ez a közösügy.

És Magyarország ennek fekszik lábainál, hogy azt imádja.

Politikai szemle.

(—s.) Mintha csak valami láthatatlan gonosz szellem furakodott volna a nemzetek csendes hajlékába, s elszórná az átkos viszály magvát: ugy tünedeznek fel a láthatár egén borusabbnál borusabb fellegek. Most meg már azt jelenti a táviró, hogy Franczia- és Németország közt egyre feszültebbé lesz a viszony.

Minden világrészből csatazaj hallatszik. A diplomatia henczegése és gyámoltalan szereplése mindenütt háborura vezet.

Még fel sem száradt a nagy orosz-török háboruban kiontott vér kelet földéről: már ujra harczizaj váltotta fel a halotti csendet. Orosz kezek és rubelek befolyása következtében, — mint már emlitettük — a bolgárok kardot ragadtak, s perzselik a falvakat.

A Maczedoniában rakonczátlankodó fölkelők számát 20.000 főre becsülik, és állitják, hogy fegyverrel és ágyukkal jól el vannak látva. A porta is fegyverkezik ellenük, s ugy látszik, hogy a háboru alapja ebben a világrészben már meg van rakva.

Egy tegnap délután érkezett távirat szerint Fehli pasa hadosztálya a bulgáriai felkelők ellen már elküldetett.

A törökök fegyverbe szólitják a fölkelők ellen a mohamedán lakosság valamennyi osztályát, Ellenforradalom szerveztetik, és a hodzsák állanak annak élére.

A lőporos levegő átgomolyog más világrészbe is. Az angol királynő és indiai császárnő nem akarja kezéből kiadni az ázsiai uralom koronáját, a ravasz muszka czár is szeretné megkaparitani, s átvenni az uralmat Ázsia felett. S itt is a kard fog dönteni. Az országokat megrázó háboru fojtó levegőjének szaga már érzik.

— **BUDAPESTI HIREK. Hirtelen halál.** Hartanszky György nagybecskereki születésü 31 éves czipészsegéd szállásán a Rákóczy-tér 2. sz. a. vendéglőben hirtelen meghalt. Hulláját a halál okának felderitése végett a rendőrség a kórházba szállitá. **Tolvajlás gyermektől.** Egy fiatal cselédféle nőszemély egy kis 6 éves iskolás leánykát azon ürügy alatt, hogy szabóhoz vezeti, hol rózsaszinü ruháczska várakozik rá, állitólag egy külvárosi zugutczában csalt, ott elszedte arany fülbevalóját; aztán a leánykát pár krajczárral a boltba küldte czukorért, maga pedig azalatt elillant. **Baleset.** Egy pinczér ittas fővel érkezett haza arany kéz-utczai lakására s midőn a lépcsőkön a második emeletre felbotorkált, valahogy megcsuszott s lezuhant a mélységbe. Összetörve, holtan találták meg. **Boszu.** Egy ismeretlen boszuálló egy majorost mellbe döfött s aztán elszaladt. A szegény majorost kocsin vitték lakására. A tettest nyomozzák. **Diadalkapu.** A 32. számu gyalogezred tartalékosai, budapesti fiuk, már utban vannak hazafelé. Az ifjuság diadalkaput készül emelni számukra.

VIDÉK.

— A „Debreczen“ levelezése. —

Sárospatak, oct. 23.

Oda van a szőlősgazdák reménysége. — Egy hét óta szakad az eső éjjel nappal. A gerézdek halommal fekszenek a jól megtermett tőke tövénél, lassanként a penész sáppadt mohal vonja be s aztán akár ott is veszhet örökre. Szegény ember dolga csupa komédia. Napokkal ezelőtt a bodnárok még 12 forintjával adták a hordónak párját s vettük nyakra-főre a bőtermésben remélvén a visszatérülést. Ma már lehetne venni pár hordót 6 frtjával is; de

A „DEBRECZEN“ TÁRCZÁJA.

HIUSÁG RABJA.

— Beszély. —

Irta: **Péter Gábor.**

(Folytatás.)

És van e maniának nevetséges oldala is. — Fájdalom, hogy korunkban már a 15 éves gyermek is, ha egyik a másikra megharagszik, párbajt viv. Kiállanak nagy hősiesen valami erdő elrejtett sarkába egy-egy rozsdás fringival s két marékra fogva csapkodnak a levegőbe, midőn aztán jól kifáradnak, a magukkal hozott elemózsiát igen egészséges állapottal kölik el s a becsület helyre lett állitva, sőt mi több, a helybeli lapban kikürtölve, hogy N. N. és X. Y. bizonyos dolog felett párbajt vivtak s mindketten igen lovagiasan viselték magukat.

Vagy: N. N. és X. Y. egymás tyukszemére hágván, párbajt vivtak s igy a sértett becsület elégtételt nyert.

Vagy: 1 N. B. miután kedvese görbén nézett reá, megharagudott 2 N. B.-re kihivta párbajra s annak egyik fülét levágta — volna, ha történetesen a kard éles lett volna.

Valóban sokszor nevetséges okok idézik elő a legkomolyabb kimenetelü párbajt. Féltékenység, képzelt hütlenség, nézetkülönbség, hivatali- vagy kenyéririgység, látszólagos mellőzés s isten tudná, milyen álokok miatt keserü gyász omlik a szegény családra, mely egy hosszu életet mételyez meg.

Sajnos, hogy törvényeink erre nézve még nagyon hiányosak. Nem akarjuk hinni, hogy a törvényhozás álszeremből nem tesz erélyes intézkedéseket, de mégis feltünő, hogy büntető törvénykönyvünkben is csak hiányosan van jelezve azon körülmény, melynél fogva a párbaj büntetendő cselekményé válik.

Mi pedig kimondjuk, hogy az erkölcsi sülyedésnek bizonyos fokát látjuk abban, ha valaki a férfias becsületet egy kard hegyére, — vagy egy lövet lőporra bizza. Mert hányszor — és legtöbbször — megesik, hogy a melyik félnek kézzel fogható igazsága volt, az lett az áldozat; sirhatott aztán a szegény család, az árvák kenyérkereső apjokra hiába vártak, az ügyesebb gazság mindörökre megfosztá őket attól.

— — — A következő nap reggelén két ifju állott egymással szemközt, a városligeti erdőcske egyik félreeső zugában s daczára a maró hidegnek, felöltönyeiket levetve, lesujtó tekintettel hangtalanul méregették egymást. Géza és Victor voltak. Mellettök segédeik állottak, kik miután hasztalan igyekeztek a két ellenfelet kibékiteni, hallgatagon várták a dolog kimenetelét.

A két aczél összecsendült, hatalmas szikrákat adván. Első tekintetre látni lehetett, hogy két ügyes vivó áll szemközt; egyiket a higgadt ravaszság, másikat a megtestesült bosszu vezette.

Jól voltak adva a vágások, de ügyesen lettek fel is fogva.

A gyalogvivásnál van egy mesterfogás, melyhez ügyesség, de erős kar is kell. A vivó megpróbálja ellenfele kardját lenyomni, miáltal azt készteti, hogy fejét védje s kardját kissé fellebb emelje, akkor hirtelen féltérdre bukik s visszavett aczélját villámsebességgel ellenfele karja alatt ennek mellébe döfi. Itt a védekezés legtöbbnyire a meglepetés miatt sikertelen. A legbiztosabb mód a megvédésre a hátralépés, csakhogy az elvakult szenvedély ezt nem szokta tenni.

Viktor ravasz vivó volt s feltudta használni Géza elvakult dühét, a eselfogás sikerült s Géza eszméletlenül hanyatlott segédje karjai közé.

— — Flóra egész éjen át nem aludt semmit, majd ellenállhatatlan sirás vett rajta erőt, majd ismét erőlködött önmagával elhitetni, hogy ötet Kövy Géza nem érdekli.

Hiu lelkek ha sértve érzik magukat, sokkal nehezebben találnak vigaszt és sokkal nehezebben lelik meg az egyensulyt.

Flora pedig hiu volt a legnagyobb mértékben, ő nem volt ennek oka, anyjától tanulta azt el. Szép volt, gazdag volt, elég ok arra, hogy a gavallérok körülte csoportosultak s ez viszont indoka a büszkeségnek. Hiuság és büszkeség ikertestvérek.

Pedig Flóra lelke, alapjában jó volt — gyémánt, melyet az anyai mesterkéz elmulasztott kiköszörülni.

Már korán reggel felkelt, halványan s kisirt szemekkel mélázott ablakánál, kezében kis piros szalaggal átkötött csomagot tartott.

— Hütlen lettél — susogá, de én még sem semmisitem meg jobb napjaim emlékét, megőrzöm azt, hogy egykor, ha ugyan még találkozunk ez életben, itélő birái lehessenek hitszegésednek. Igazad van Victor, nem kellett volna leereszkednem e hitvány koldushoz.

Itt már büszkesége kerekedett felül ismét.

Az ajtón halk kopogás hallatszott.

„Szabad! szólt Flóra — mire a felnyilt ajtón belépő cseléd egy levélkét helyezett az asztalra s aztán eltávozott.

Mohon kapott Flóra a levél után, nem csalódott: Victor irása volt. — A levél igy szóllott.

Kisasszony! Egy örökre távozónak bucsu szava ez, nagymértékben szükségem van a kegyed bocsánatára. Kövy Géza nem volt hütlen s csak én üztem játékot kegyed szerelmével. Ma reggel párbajban megöltem Gézat s nekem mennem kell, hogy soha többé vissza ne jöhessek, lévén még bizonyos váltóért is egy kis kellemetlenségem. Feledje az elmult éjet én már elfeledtem! Várkonyi Victor.

— Villám csapásként hatott e levél Flóra különben is izgatott idegeire, pamlagára hanyatlott s görcsös zokogásban tört ki.

„Tehát vége mindennek! oda van boldogságom s én egyedül maradtam a mardosó fájdalommal!

E perczben megfeledkezett Várkonyi gyalázatosságáról, csak Géza volt lelki szemei előtt, Géza kitől örökre meg van fosztva, és a kit most már csak emlékezetében szerethet.

Szemrehányást tett magának, hogy Gézát oly hamar elitélte.

„Jól van; — szólt magában — te megölted Gézát én megöllek téged. Felkereslek, bármelyik sarkához mégy is a világnak. Boszszumat el nem kerülöd. Megölted boldogságomat, megölöm én a tiedet, Ha én sirok, akarom, hogy te is megátkozd a napot, melyen születtél.

Flóra büszke lelke, a büszke lelkek sajátságaival is birt; kiüzdte magát a bánat örvényeiből, hogy a daemoni boszszuvágynak adjon helyet.

A határozattal azonnal kész volt. Haza menni a kis város zajtalan csöndébe s a fájó lelket a háborgó szivet egy kissé lecsendesiteni s aztán keresni boldogsága gyilkosát és mindenáron feltalálni azt.

És ő ha egyszer valamit fejébe vett nem könnyü munka volt azt onnan kiverni ez esetben pedig épen hiába való munka volt az intézet tulajdonosnak minden tiltakozása, s a szülék haragjával fenyegetőzés. Holmicskáját összepakolta s midőn legkevésbé várták betoppant szülői házába — azok véghetetlen nagy bámulatára.

A történtekről azonban egy szót sem szóllott, hanem egyszer csak a mama azon vette észre hogy az ő egyetlen leánya furcsa tanulmányra adta fejét.

Volt ugyanis a városban egy régi öreg huszár kapitány a ki — ha került reá ember vivó órákat is adott és a lovaglás mesterségében is gyakorolta tanitványait.

Flóra egyszercsak előáll apjának hogy neki lovat vegyen és a mellé vivó kardot, törtet és lőfegyvert.

Kurucz Tamás uramnak ez már jobban tetszett mint a nevelő-intézet, bár kissé furcsának találta — hogy egy nő ilyeneken töri az eszét. —

És ugy lön a hogy Flóra akarta. A vivó mester naponként megjelent s órákat adott. — De mennyire elbámult midőn látta hogy tanitványa — ha igy halad rövid időn őt magát is sarokba szoritandja, s aggódni kezdett hogy már kevés napok alatt ki lesz meritve minden tudománya.

Igy telt el két hónap. Az idő tavaszodott s a madárkák kezdették elfoglalni lombjaikat — fészkeiket. Csak Flóra szivébe nem tért vissza a nyugodalom, csak ő merengett könnyes szemmel a távolba, csak ő vágyott innen messze — messze kedvese sirjához s onnan a gyilkos szivéhez.

(Folyt. köv.)

nem kell senkinek; mert ugy állnak a dolgok, hogy ha még két napig esik: minden szőlő ott vész a hegyen.

Szomoru látványt nyujt ezen a vidéken az a sereg éhező ember is, kik ide mint szedők és taposók jöttek és most, semmi munka nem levén, kéregetőkké váltak; még elmenni sem tudnak.

Folyó hó 18-án országos vásárunk is volt. Kevesen keresték fel a szakadó eső miatt. — Marhának, sertésnek és káposztának jó árát adták.

Ezekben a napokban nagy csend uralg Patakon. A tanuló ifjuság és a tanári-kar egy része szüreti vacatiora távozott szét. — Olyan most ez a város, mint az üresen hagyott méhköpü. A főiskola tesz itt, a mit tesz. Pataknak népességét, forgalmát, városias szinezetét, csinosodását s egész létezését, mind-mind a collégium adja ki. Most is nagyszerü tornacsarnokot emeltetett, mely bátran beillenék akár Pestre is. — Általában ritka tanintézetnél van annyi gond és éber figyelem forditva rend, tisztaság, csinosság és czélszerüségre, mint épen e helyen. Nem csoda, hogy a tanulók száma is évről évre növekedik.

Nem is kellene a mi városunknak egyéb, csak, hogy régi elibertationalis terheitől megszabaduljon és egy kerés szerencséje legyen: mindjárt felvirágzanék.

r. l.

A Mollináriak ünnepe.

A legnépszerübb ezred harczosainak kitüntetéseiről a következőket irják az „E—s"-nek Mokróból okt. 4-éről:

A hadsereg főparancsnokának dandárunkhoz holnap történendő felváltásunk alkalmából következő parancs sürgönyt intézett: „A legmagasabb szolgálat nevében teljes elismerésemet nyilvánitom dandárnok urnak, különösen a mokrói állomáson tanusitott helyes és példás magatartásáért, és mindenkor czélszerüen tett intézkedéseért; nemkülönben az ezen dandárhoz tartozó összes csapatoknak azon ugyanott a legkedvezőtlenebb és legnehezebb visszonyok között valódi feláldozással és önmegtagadással tett szolgálatáért!

Ezen elismerésem a napiparancsban egész terjedelemben közzé teendő!"

Philippovich
táborszernagy.

Az ezen sürgönyre vonatkozó dandárparancs igy szól:

„Jóllehet mindig örömemre szolgál a parancsnokságom alatt álló csapat osztályokkal fellebbvalóim elismerését közölhetni — épen jelen perczben különösen inditatva látom magam azon eltitkolhatlan örömömnek kifejezést adni — a mely engem azon magas kitüntetés folytán hatalmasan lelkesit, — melyben én és csapataim csak az imént részesültünk.

„Jogosult büszkeséggel nevezem magam egy dandár parancsnokának, melynek csapatai még csak közel mult idő előtt csalhatatlan jelét adták annak, hogy példás magatartásukat — kitünő magaviseletüket — és a megerőltetések legyőzéséhez szükséges szivósságukat — még az ellenséges golyózápor sem volt képes megingatni!

Ily tulajdonokkal biró csapatok felett van én nekem szerencsém parancsnokolni és ezeknek legyen első sorban köszönetem kifejezve! — Ezen csapatoknak kikről teljes bizalommal állithatom, hogy rájok nézve jövőben sem lesz parancs oly nehéz — és az időjárás semmi változása sem leend képes az oly gyakran tanusitott valódi katonai szellemet megtörni, melyet jelenleg sajátjuknak mondanak és bizonyára jövőben is mondani fognak!"

Lemaics,
dandárnok.

E szépen hangzó parancsra büszke lehetne bármely ezred, bármely csapat! Es merem is állitani, hogy ezredünkben a legutolsó tiszti legény is örömmel veri magát mellbe, és büszkén mondja majd: „én a Molináry-ezredhez tartozom!"

E kitüntetések az egész ezredet érték, de voltak társaink között olyanok, kik lankadatlan bátorság — kötességérzet, fényes és utánzásramélto hadi tettek által különbek voltak a többinél, s kiknek melleire ma tüzetett fel a megérdemlett érdemjel.

Áttérve magára az éremkiosztás ünnepélyére, álljon itt a következő leirás;

Korán reggel a dandár összes csapatai egy tegnap kibocsátott rendelet értelmében összegyültek a tábor keleti részén elterülő lapályon. Minden sapkán tölgyfa-levélből álló tábori jel diszelgett, mint ez ünnepélyes alkalommal katonáinknál szokás. Pontban 8 órakor megjelent Lemaics dandárnok kiséretével. A szokásos tisztelgés után lelkes beszédet tartott, melynek alapvonásait a katona magasztos hivatása és erényei képezték. Felolvastatta még egyszer az éremkiosztásra vonatkozó felsőbb parancsot, és a csapatok által képezett négyszeg közepébe állittatá a dekoralandókat. Folytatva beszédét — ez utóbbiakhoz fordult és válogatott kifejezésekben — fejezte ki nekik ujabban megelégedését és örömét.

Nagy hatást tőn beszédének azon része, mely a helyszinéhez egy pár 100 lépésnyi távolságra eső sirokban nyugvó hősökről emlékezik meg. „Oroszlánként harczoltak" ugymond, és királyukért onták vérüket! Tiszteljük emléküket, kik bajtársaink valának!"

E szavak után — kardott rántva — ő maga vezényelte a tisztelgést; a jelenlevő tisztikar az emlitett irány felé fordulva — előirás szerinti üdvözlettel adták meg valószinüleg az utolsó tiszteletet az ott elesetteknek — miatt az ezred zenekara az osztrák hymnust intonálta. A jelenet megható volt!

Ekkor előlépett a mi ezredesünk, a ki mellesleg emlitve nagy barátja a magyaroknak — nyelvünkön iparkodott tolmácsolni érzelmeit és következő elég csinosan előadott dikcióval lepte meg a jelenlevőket:

„Katonák! Aligha lesz szerencsétek ily ünnepélyes jelenetre — mint e mai — még valaha egybegyülhetni!

Jóllehet mindannyian, kik itt álltok, fényes bizonyitékát adtátok hüségteknek és vitézségteknek, mindazáltal ő felsége a király, kinek legmagasbb névnapját épen ma ünnepeljük, a legkiválóbbakat közületek magas elismeréssel kitüntetni és mellöket érdemjelekkel disziteni kegyeskedett.

Legyen ezen kitüntetés nemcsak az átélt küzdelmes napokra való visszaemlékezés tárgya, hanem emlékeztessen titeket kiválólag mindenkor hadi urunk ő felsége a király legmagasabb kegyére.

Buzditson végül e kitüntetés valamennyiteket arra, hogy kitüntetett társaitok nyomába lépjetek!"

Alig fejezé be szavait, a lovastisztek leszállottak lovaikról, hozzáfogtak az „érdem kiosztás" munkájához, mihelyt ez megtörtént, és ott csillogott az arany-, ezüst a vitézek mellén, a tisztek ujra lóra ültek és az ezredes e szavakkal folytatá és fejezé be előbb megszakitott beszédét:

„Ime a legszebb katonai jelvény disziti melleteket! Ne feledjétek soha, hogy nektek ez érdemjelet ő felsége a király adományozta.

Mi pedig szentül fogadjuk, hogy hivatásunknak ma és mindenkor hiven és férfiasan meg fogunk felelni.

Háromszoros egethasitó „éljen" követé e szavakat, nagyszerüen sikerült elléptetés után a csapatok a Rákóczy induló elragadó zenéje mellett egyenként bevonultak.

2 órára délután társasebéd rendeztetett a tisztikar számára, melyben a dekoráltak is résztvettek! Enni, inni, volt bőviben! Hallottam számos sikerült toasztot — de legszebb és leghatásosabb volt kétségkivül az eredes rövid, de velős köszöntője, mely eképen hangzott:

„Az Alföld és Kunság vitéz fiai — kiket ti — mint a legbátrabbak itt képviseltek — sokáig és boldogul éljenek!"

Késő estig folyt a mulatság, füszerezte azt kitünő zenekarunk szebbnél-szebb egyvelegekkel és indulókkal. Körülbelől 8 órakor oszlott szét a vig társaság a legemeltebb hangulatban!

Másnap bucsut mondtunk amaz emlékezetes helynek mely annyi bajtársainknak vált sirjává, és ahol egy álló hónapon át annyi kemény leczkét vettünk a szenvedés, türés és nélkülözés rideg tantárgyaiból.

Egy epizodról teszek még emlitést, melyet érdemesnek találtam feljegyezni: A leirt ünnepély utáni reggelen az ezred már menetre készen állott Szerajevóban — a midőn egyszerre az imposans front előtt megjelenik mint egy deus ex machina — Gróf Szapáry László volt osztálytábornokunk, jelenleg a XIII. hadtest parancsnoka.

„Fiaim!" kezdé beszédét: „Én ezelőtt is nagyon szerettelek titeket, de mióta hallottam dicső harczitetteiteket — százszor jobban szerettelek! Egyet sajnálok, hogy megszüntetek divisiómhoz tartozni; de azért együtt maradunk mindig — ha máskép nem, legalább gondolatban!"

Háromszoros egetverő „hurrá"-val köszönte meg az ezred a derék tábornok e bizalmas szavait, és azután utnak indult.

A főiskola köréből.

A debreczeni ref. főiskolai énekkar, hogy magát a müéneklésben minél jobban és alaposabban képezhesse, folyó évben az országos dalár-egylet tagjául beiratkozott. Hogy azonban a dalár-egylet által az ország különböző helyén tartott ünnepélyben jelen lehessen, anyagi körülményei gátolják. Hogy tehát a szellem számára anyagot is teremtsen, elhatározta ez énekkar, miszerint koronként felkeresi a vidéki városokat s ott dalestélyeket rendez. Miért is egész bizalommal fordul az igen tisztelt közönséghez, hogy czélhoz jutásában segélyt és pártfogást nyujtani méltóztassék. Ez alkalommal nem mulaszthatja el az énekkar halás köszönetet mondani Szoboszló város lelkes közönségének — a folyó hó 27-én rendezett hangverseny alkalmával tanusitott nagyszerü pártfogásáért, mely mig egyfelől meglepte e szerény egyletet, másrészről szép anyagi haszonnal is jutalmazta azt, lévén a tiszta jövedelem 52 frt. 62 kr. Fogadja a lelkes város közönsége az énekkar nevében legforróbb köszönetünket.

Kerékgyártó Sándor
énektanár.

Mácsai Sándor
énekkarvezető.

Szinházi csarnok.

Vasárnap octóber 27-én adatott **Tékozló**, tündérrege dalokkal és táncsokkal 3 szakaszban irta: Rajmond. Forditetta Szerdahelyi.

A darab óriási közönséget vonzott a szinházba s valóban ennek kiállitása oly nagyszerü, hogy mindenkorra biztositja a telt házat.

Törökné (Cheristane) kinek ez már régi szerepe ma is kitünő volt. Ugyan ezt mondhatjuk Mándokiról (Flotwel) ki a mindenét elpazarolt s sors üldözte hazatérő tékozlót nagy hüséggel adta.

Ferenczi (Wolf) szerepét oly ügyesen fogta fel, s a komornyikból házi urrá lett, de a mindenféle nyavaják által össze tört embert oly kitünően alakitotta, miszerint nagytehetségét elvitatni nem lehet, s csodálkoznunk kell azon miszerint ily tehetségnek, miért nem jut oly szerepkör a milyet betölteni képes volna?

Nyilvay Irma (Katicza) igen jó szobaleány s mégjobb makranczos háziaszszony volt. —

Szatmári Árpád (Bálint inas) kitünő játékával számtalan tapsokat aratott, különösen jó volt azon jelenet, mikor gyermekeivel együtt bucsut vesz házsártos feleségétől.

Traversz (Azur) koldus szerepét jól végig énekelte, legjobb volt koldus dala.

A Lengyel táncz szép volt s a közönség élénken megtapsolta s ujra ismételtette Alföldi urral.

POSTAÜGY.

Debreczen, okt. 25.

Értesitem a t. közönséget, hogy a belföldi és a Németországgal közös forgalomban jelenleg érvényes kocsipostai tarifák, f. év november 1-től kezdve, hatályon kivül helyeztetnek és helyükbe uj kocsipostai tarifa lép, melynek rövid ösmertetése a következő:

I. Minden portóköteles kocsipostai küldemény, suly-portó alá esik, mely következőleg van megállapitva:

a) az ugynevezett helyi (locó) küldeményekért, melyek csak 2—5 kilogr. sulyig fogadtatnak el, darabonként 12 kr.

b) a Németországgal közös forgalomban a 250 gramm sulyig terjedő illetékes levelekért, a belföldi forgalomban pedig az 509 gr. sulyig tertedő kocsipostaküldeményekért egyáltalán 75 kilometer távolságra 12 kr, 75 kilometernél nagyobb távolságra 24 kr.

c) a Németországgal közös forgalomban az 5 kilo sulyig terjedő csomagokért, és a 250 gramm sulyon felüli értékes levelekért, — a belföldi forgalomban a 500 gramm sulyon felüli küldeményekért egész 5 klogr. sulyig 75 kilometer távolságra 15 kr, 75 kilometeren tul 30 krajczár.

d) 5 kilo sulyon felüli küldeményeknél ugy a Németországgal közös, mint a belföldi forgalomban az 5 kilogrammért járó dijon kivül, az 5 kilogrammot meghaladó suly minden kilogrammja vagy töredékeért: 75 kilometer távolságra 3 kr, 75 kilom. tul 150 klm. távolságra 6 kr. 150 klm. tul 375 klm. táv. 12 kr, 375 klm. tul 750 klm. táv. 18 kr, 750 klm. tul 1125 klm. táv. 24 kr, 1125 klm. tul — 30 krajczár.

II. Az uj kocsipostatarifa szerint, a terjedelmes küldeményekért az elsorolt dijtételeknek 50%-ával több szedetik a törtrészek elhagyásával. Terjedelmes pedig azon küldemény:

a) a melynek kiterjedése bármely irányban 1—5 métert meghalad;

b) melynek hossza 1 métert, szélessége 0.5 métert meghalad, de sulya 10 kilogrammnál kevesebb;

c) mely alakjánál fogva egyébb küldeményekkel könnyen össze nem rakható és e miatt aránytalan nagy helyet igényel, vagy a mely egyáltalán kiváló gondos kezelést kiván.

III. Erték-portó csak akkor számittatik, ha a küldemény értéke nyilvánitva van, és tekintet nélkül a távolságra, következőleg állapittatott meg:

a) 50 frt értékig a belföldi forgalomban 3 kr,
b) 50—300 frt ért. „ „ 6 kr,
c) 150 frtig a helyi (loco) forgalomban 3 kr,
d) 300 frtig a Németországgal közösforg. 6 kr,
e) 300 frton felül ugy a belföldi, mint a Németországgal közösforgalomban, minden 150 forint vagy annak töredékeiért 3 krajczár.

IV. Készpénzküldeményeknél a feladó köteles a valódi értéket nyilvánitani. A czimiraton, esetleg a szállitólevelen a küldeményben foglalt egyes pénznemek darab számát és értékét kell kitenni (specificatis). A valódinál kisebb érték nyilvánitása a portó külömbség ötszörözésével büntettetik. — Nem pénztartalmu küldeményeknél az értéknek nyilvánitása, vagy teljes elhallgatása a feladó tetszésére van bizva.

V. Nyitva feladott pénzes levelekért, melyek azonban csak a belföldi forgalomban és 150 frt értéken felül fogadhatók el, és a frankókényszernek vannak alávetve, — a rendes értékportó 50%-ával, a törtrészeknek egészekre való kikerekitésével több szedetik.

VI. A bérmentetlenül feladott küldemények 5 kiló sulyig az illető suly és értékportón felül, 6 krajczár pótdijnak is alá vannak vetve.

VII. Vissza- vagy utánküldés esetében, a küldemény ugy tekintetik és vonatik dijazás alá, mintha ujra adatott volna postára, kivévén hogy az előbbi pontban emlitett 6 krajczár pótdij nem számittatik.

A feladó köteles a kézbesithetlenül viszszaérkezett küldeményét a felmerült dijak és költségek lefizetése mellett, az értesitéstől számitott 14 nap alatt visszavenni, ellenkező esetben az költségére kényszer utján fog kézbesittetni.

VIII. A Németországgai közös forgalomban uj alaku, sárgás papiron kiállitott, bélyegezett szállitó-levelek használandók, melyek a mostani szállitó-levelek készletének felhasználása után, a belföldi forgalomban is alkalmaztatni fognak. — Egy szállitó-levéllel háromnál több, egy és ugyanazon intézethez szólló küldeményt feladni nem lehet. Ha egy szállitó-levélhez több küldemény tartozik, azok mindenike vagy értéknyilvánitással ellátva, vagy értéknyilvánitás nélkül, és vagy bérmentesitve, vagy bérmentetlen kell hogy legyen. A szállitó-levélhez levelet, vagy értesitést mellékelni nem szabad.

IX. Utánvételes küldeményekhez az eddigi zöld szállitó-levelek használandók. Az utánvételi illeték változatlan marad.

X. Csomagok csak az 50 kilogr. sulyig fogadhatók el, kivételt csak a vert-réz, ezüst, vagy arany pénzzel telt ládák vagy hordók képeznek, melyek 62.5 kilogr. sulyig elfogadtatnak. — Tiz kilogrammot meghaladó küldemények csak ugy és azon helyig tarthatnak igényt elszállitásra, ha a rendelkezésre álló szállitási eszközök ily küldemények befogadására alkalmasak és a mily távolságra ily szállitási alkalmak közlekednek.

XI. Utalványok bármely postahivatalhoz 150 frt összegig küldhetők; kincstárilag kezelt hivatalok egymás közt forgalomban 1000 forintig terjedő utalványokat vehetnek fel, sőt Budapest és Bécsbe 5000 frtig terjedőket. Az utalványozási dijak a következők:

5 forintig 5 kr, 5—50 frtig 10 kr, 50—150 frtig 20 kr, 150—300 frtig 30 krajczár. 300—500 frtig 50 kr, 500—1000 frtig 1 forint, 1000—200 frtig 1 frt 50 kr, 200—3000 frtig 2 frt, 3000—4000 forintig 2 frt 50 kr, 4000—5000 frtig 3 forint.

A m. kir. postahivatal főnöke
Mayer Antal.

Országgyülés.

— October 28-án. —

Ghyczy Kálmán elnök inditványára a ház Baldácsy és Ivánkovics elhunyta felett sajnálatát fejezi ki, s az uj választás elrendelése iránt elnököt felhatalmazza.

Elnök emlékezteti a házat, hogy Thaly Kálmán és Luppa Péter ellen kérvények adattak be.

Madarász József sajnálatát fejezi ki a felett, hogy az elnök e kérdésben véleményt nyilvánitott. Thaly Kálmán a kifogástalan képviselők névjegyzékébe soroztatott a ház megalakulásakor.

Simonyi Ernő szerint mivel Thaly a kifogástalan képviselők sorából ki nem töröltetett, ellene az alakulás után előterjesztett kérvény visszautasitandó.

A választók kérvénye mellett és ellen vita támadt, s elnök szerint e kérvényt el kell fogadni.

A kérvény visszautasitása ellen többen szólnak, — mire elnök a kérdést szavazásra tüzi ki.

Madarász József kijelenti, hogy a házszabályok világos rendelkezése felett szavazás nem történhetik. A szélsőbal-oldalról ez eljárást erőszaknak nyilvánitották, s a függetlenségi párt tagjai izgatottan elhagyják a termet.

A többség erre elhatározta, hogy a Thaly ellen beérkezett kérvényt a biráló bizottsághoz utasitja.

Szalay Imre a többséget „mamelukoknak" mondja, miért az elnök roppant zaj közben rendreutasitja.

Németh Albert elnököt pártossággal vádolja, és azt veti szemére, hogy határozott tagadó nyilatkozata daczára mégis elvállalta az elnökséget.

Az izgatottság nagymérvü.

Az ülés tovább foly.

UJDONSÁGOK.

* **Képviselőink** és képviselőjelöltünk nem nov. hó 3-án, mint irtuk, hanem **november hó 10-èn**, azaz jövő vasárnaphoz **egy hétre** érkeznek városunkba. Közbejött körülmények gátolják szeretett vendégeinket a nov. 3-iki lejövetelben s igy azt csak egy héttel később, tehát **november 10-én** tehetik.

* **Hangverseny.** Hitessy Lajos és Steinacker Sándor által f. é. nov. 8-kán a „Korona" czimü vendéglő nagytermében a sebesültek javára rendezendő hangverseny müsorazata a következő: 1.) Nyitány a vindsori vig nők czimü dalmüből Nicolai Ottótól két zongorán előadják: Riedl Erzsike, Pallay Ilonka, Zagyva Janka és Sesztina Piroska kisasszonyok. Menuetto a 17-ik századból Boccerinitől előadja egy vonós zenekar. 3.) Kettős két zongorán előadják: Zagyva Janka és Pallay Ilona k. a. 4.) Dal énekli Márton Etelka k. a. 5.) „Smite" zongora és hegedüre Goldmarktól előadják: Hitessy Lajos és Steinacker Sándor urak. 6.) „A viharban" Dürrnertől előadja a férfi énekkar. 7.) II-dik Rapsodia Liszttől zongorán előadja Steinfeld Etelka kisasszony. — 8. „Szerenade" Volkmann Róberttől, előadja a zenekar. 9. „Valse infernale" Liszttől, zongorán előadja Thót Emil ur; a zongorák Schmid S. raktárából valók. Kezdete 7 órakor. Helyárak: ülőhely 1 frt 50 kr, beléptijegy 1 frt. — Jegyek előjegyezhetők ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésében. A szervezőség.

* **A gazdasági** tanintézet hallgatói közt megindultak a mozgalmak a segélyegyleti elnök választása ügyében, a hallgatóság két pártra szakadt, egyik párt jelöltje Szilágyi János (jelvénye: piros toll) a másik párt jelöltje Rapcsák Gyula (jelvénye: fehér toll.) hogy melyiknek homlokát fogja győzelmi nimbus körülövezni, nem jósolható meg, mert mindkettőnek erős pártja van.

* **Szinpadunkon** ma este a „Kis doktor" czimü bohókás, legujabb operette fog adatni.

* **A hazatértek.** Városunk utczáin láthatók itt-ott ifju alakok. A egyik kezét a nyakában hordja, a másik sántit, a harmadik mellben és hátban nyomorék. Szomoruan lézengenek fel és alá; nem képesek dolgozni. Pedig lehet, hogy családjuk éhséggel küzd otthon. S kik ezen alakok? — A kik Boszniában harczoltak, a kiket egész életükre nyomorékká tett az a háboru, a melynek nincs neve. Elhagyták tüzhelyüket épen, még előtte való nap is vigan tértek haza a munkából, s ma megjelennek családjaik körében, mint csonka-bénák, a kikre nincs többé szükség . . . Hajdan, midőn a háboru a nép háboruja volt, dicsőség volt a csonka-béna tag. Ma azonban másként van, mert ez nem a nemzet háboruja Mit ér ezeknek azon elismerés, melyet Philipgovics formaság kedveért kiad, hogy „vitézül harczoltak?" Csak ennyi és nem több a jutalom? Igazán szomoru.

* **Finánez-história.** Ma reggel a csizmadia ipartársulat árucsarnokában három vidéki nő jelent meg, s ugyancsak kinálgatta a jóféle szüz-magyar dohányt. A finánczok azonban nem szenvednek náthában, megérzik a jó dohány szagát, s csakhamar meg is jelent közzülök egy pár a helyszinén. Az asszonyok meglátván őket, mindenestől együtt eldobták a dohányt, s ki- és elszaladták az ajtón. Természetes, hogy a pénzügyőrök nem hagyták ott a dohányt, hanem pártfogásuk alá vették. Az asszonyok pedig nyomtalanul eltüntek.

* **A vadember.** Ságvár-Darányon, a Balaton közelében, gyakorta feltünik egy rémletes alak, mely borzalommal tölti el az utazókat. Egy félmeztelen ember jelenik meg, néha egész válláig összekuszált hajjal; az egész alakon alig van valami emberi. A szerencsétlen körülbelől egy évtized óta tartózkodik a vidéken, hol a hegyek barlangjaiban lakik s a szó szoros értelmében füvel, szénával és vad gyümölcsökkel táplálkozik. Nem bánt senkit, de ha előbuvik barlangjából, önkénytelenül is borzadálylyal tölt el mindenkit, a ki vele találkozik. — A fáma azt beszéli róla, hogy gazdag fivére van, ki Kaposváron ügyvéd s még nem rég, maga a vad is tanult, értelmes fiatal ember volt.

Felelős szerkesztő: **Péter Gábor.**

ÉRTESITÉS.

Van szerencsém értesiteni a n. é. közönséget, hogy ügyvédi irodámat Debreczenben Széchényi-utczán 1804. sz. alatt, a mai napon megnyitottam.

Egyszersmind bátorkodom azt, peres és perenkivüli, különösen telekkönyvi, közigazgatási és kereskedelmi ügyeiben szives figyelmébe ajánlani.

Dr. Balkányi W. Miklós.

(391.)

290 szám.

ÁRJEGYZÉKE.

az „ISTVÁN" gőzmalom készitményeinek

készpénz fizetés mellett.

Árak ausztriai értékben költségmentesen KÖTELEZETTSÉG NÉLKÜL, DEBRECZENBEN ingyen zsákkal.	100 kiló
A. Asztali dara nagyszemü	23.—
„ szinte 30 kilós zacskóval	23.30
B. szinte apró szemü	23.—
„ szinte 30 kilós zacskóval	23.30
C. Dara középszerü	22.—
„ szinte 30 kilós zacskóval	22.30
„ Királyliszt	21.80
1. Lángliszt	20.80
2. Montliszt	20.—
3. Zsemlyeliszt különös	19.—
4. „	17.40
5. Fehér kenyérliszt 1-ső rendü	16.60
6. szinte 2-od	15.60
7. Közép kenyérliszt 1-ső	13.40
8. „ 2-od	11.40
8½ „ Barna 1-ső	9.40
9. „ 2-od	8.40
10. Lábliszt	7.60
10½ Veres liszt zsákkal	4.60
11. Finom korpa zsák nélkül	4.20
11. „ „ zsákkal	3.60
12. Durva korpa zsákkal	3.80
12. „ zsák nélkül	3.20
R. I. Rozsliszt 1-ső rendü	13.—
R. II. szinte 2-od „	12.—
R. III. szinte 3-ad „	10.—
R. IV. Rozskorpa szákkal	4.20
„ „ zsák nélkül	3.60
A. „K. Árpakása 00	28.—
„ szinte 0	22.—
„ szinte 1	20.—
„ szinte 2	17.—
„ szinte 3	15.—
„ Árpadara 5	20.
A. Árpa liszt 6	7.—

Debreczen, 1878. szept. 24.

A zsákok sulytartalma, — teljsuly tisztasulynak véve

A. B. C. 0—10 számig 85 kilo.
11. 12. „ „ 60 „
R. I.—III. számig 85 „
R. IV. V. „ „ 60 „
A. K. 00—5 számig 50 „
Árpaliszt „ „ 85 „

Hirdetés.

Egy 8 lóerejü gőzmozdony hozzátartozó cséplőgéppel eladó, értekezhetni Gaszner Károly fűszerkereskedésében, Debreczenben czeglédutcza. (378.)

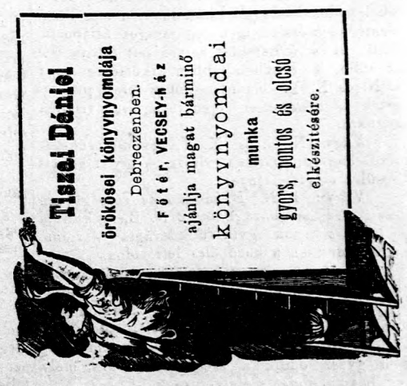

Kiadó tulajdonos: **Vértessi Lajos.**

Debrecen, 1878. nyomatott Tiszai Dániel örökösei könyvnyomdájában.